

Ija, ki nas je letos hudo opeharil, se žal niso izpolnile, pač pa je dovršena mežnarija, v katero se je že preselil g. Domažnjak, ki zvesto opravlja svojo službo Bogu na čast že 47. leto. Imamo sedaj tudi že dva brivska salona, ker samo eden ni mogel več ustreči premnogim željam in modernim zahtevam našega v vsakem oziru naprednega ženskega sveta.

**Sv. Ana v Slov. goricah.** Gospod daj mu večni mir in pokoj in večna luč naj mu sveti! S to željo v srcu smo se poslavljali od odprtega groba, v katerega smo položili k zadnjemu počitku znanega in zelo spoštovanega moža Janeza Holler (po domače Zemljic), kmeta iz Draženvrha. Rajni je bil vzor krščanskega moža ter pridnega in skrbnega gospodarja. Kot tak si je pridobil lepo premoženje, katerega je že pred smrtjo svojim otrokom podelil razdelil tako, da je lahko sedaj kot 82 letni starček v miru zatisnil svoje oči. Bil je dolgoleten naročnik Slovenskega Gospodarja, katerega je rad z veseljem čital. Kako je bil priljubljen, je pokazal pogreb, katerega se je udeležilo mnogo ljudi od blizu in daleč. Kot naročniku Slovenskega Gospodarja mu želimo večni mir, bratoma in sestri pa naše sožalje! Vsem znancem in prijateljem priporočamo rajnega v pobožno molitev!

**Polenšak.** Pesmi veselih trgačev po naših vinogradih so utihnile. Le tu in tam se še oglašajo vinski pevec čriček, ki otožno sameva ob obranih trtah. Hvala Bogu, akoravno se je letos nabralo veliko manj ko druga leta, a je zato pridelek slajši, boljše kvalitete. Želeti je samo, da se pojavijo dobri vinski kupci, ki bodo rešili naše posestnike-vinogradnike od vseh strani grozeče denarne krize. — Tudi večja nesreča se je zgodila v vinskem vrhu Prerodu. Pri kotanju v klet, je spodrsnil večji sod, se prevrnil preko stopnic in enemu posestniku prav močno poškodoval nogo in sicer tako, da je moral iskati zdravniške pomoči. Vse splošno je priporočati pri tako nevarnem delu čim več opreznosti. — Morda nam pa kdo poreče, ubogi Polenšani imate pač same nesreče in same nevolje. Da pa ta očitek ovržemo, povemo takoj, da smo se prav fletno in veselo imeli pretekli teden na gostiji v Lasigovcih pri Kolmanovih, ko se je poročila domača hči Verona. Torej želimo obilo sreče in veselja na mnoga leta!

**Polenšak.** Z resnim, tihim sočustvovanjem smo zadnji teden stali ob odprtem grobu, v katerega smo položili mlado, še le 28 let staro mamico dveh nedolžnih otrok, Micko Belšak, doma iz zavedne krščanske hiše Kokolove iz Polenc. Konec njenemu zemeljskemu živ-

ljenju je napravila kruta jetika, ki jo je mučila skozi dolge mesece. Vse bridkosti in težave pa je rajna Micka prav vdana v voljo božjo, večkrat s sv. zakramenti potolažena, prenašala z neverjetno potrpežljivostjo. Izvanredno lep je bil pogreb ob udeležbi veliko ljudi je jasno pričal o priljubljenosti rajne Micke in cele hiše Kokolove. Težko, pretežno je pač umreti mlad, sredi cveta svojega življenja. Ko smo spustili rakev v grob, so jokali ljudje kot otroci in ne eno oko ni ostalo suho. Da, draga Micka, ljuba mamica, počivaj v miru in naj ti sveti nebeška luč! Staršem, bratu Jožetu in vsem sorodnikom pa bodi izrečeno ob bridki izgubi pokojne Micke naše iskreno sožalje!

**Ormož.** Zadnji čas se opaža, da se fantje v vedno večjem številu ob nedeljah in praznikih vozijo k sv. maši na bicikljih. Na trgu imajo pod kostanji razstavo in menda se vrši tudi semenj. Prav zadnje nedelje pa se je videlo že več koles, do sedem pred cerkvijo. To mora biti pobožnost, ko fant z enim očesom gleda proti oltarju ali pa po dekletih, z drugim pa na kolo, da mu ga ne bi kdo izmaknil. Govori se celo, da bodo fantje priredili neko tekmo in razdelili nagrade — najlepšemu fantu in najlepšemu kolesu, pa najgršemu fantu in najgršemu kolesu. — Kako trd gre ljudem za denar, se vidi na primer iz tega resničnega dogodka: Nekje od Sv. Lenarta sta oče in sin pripeljala na tolgah v sodčku 80 litrov mošta prodat nekemu tukajšnjemu trgovcu. »Zakaj sama vozita?« so ju vprašali. »Ker bi nama voznik več računal, kot bova za mošt dobila.« — Nek mož je hotel počastiti god svoja žene s streljanjem iz puške. Streljal je ženi na čast, v veselje in žalost in sebi v škodo, ker si je prestrelil nogo. — Nekdo se zdravi v tukajšnji bolnici, ki se je hotel sam usmrtiti. Meril je v srce, zadel pa v trebuh. — Letošnje kožuhanje se ni končalo brez izdrtih lat, brez izgubljenih klobukov, zateklih lic in krvavih glav. Kriva je šmarnica, v enem slučaju tudi Dragica, ali kako je že bilo nji ime! — Nek mladenič s Hrvatskega je hotel s saharinom trgovati. Toda ker se je bal kazni, katero je že nekoliko čutil po plečih in hrbtu, si je zadal 13 ran z nožem, 6 v vrat, 6 v prsa in trebuh, 1 v roko. — Kadar bom imel kaj bolj veselih novic, jih bom takoj sporočil.

**Vojnik.** Odkritje spomenika vojnim žrtvam je bilo v splošno zadovoljnost. Igra Kalvarija krasno izpeljana; dvorana je bila obakrat natačena. Na splošno zahtevo se je igra ponovila v nedeljo dne 27. oktobra 1929.

## Organistovske zadeve.

**Komisar oblastne samouprave mariborske oblasti** je na vlogo Zveze organistov za Slovenijo z dne 2. septembra tega leta odgovoril z dopisom z dne 10. oktobra 1929 št. VC 22356/29 sledeče: Na Vašo predstavko z dne 2. septembra tega leta v zadevi oprostitve oblastnih in občinskih trošarin od bernskega vina Vam sporočam: Vprašanje oprostitve občinskih doklad na državno trošarino od vina in vinskega mošta za zbirčno vino, ki ga dobijo organisti **obvezno** kot del svoje plače, je končno rešeno z okrožnico oblasnega odbora z dne 10. oktobra 1927 št. VC 2466/27. — Ta okrožnica velja še danes v polnem obsegu. Pripominjamo pa, da je vino, ki ga dobijo organisti od prostovoljnih zbirk, **podvrženo občinskim dokladam**. Ta zadeva sedaj ni jasna. Obvezne vinske bernje menda itak nikjer ni. Vse vinske bernje so prostovoljne. V zadnjem odstavku navedena pripomba pravi, da je vino od prostovoljnih zbirk podvrženo občinski trošarini. Ali državni in oblastni trošarini ne? Vsekako bomo gledali, da do drugega leta to uredimo. Prosimo poročila, kako bodo postopali finančni organi.

**Zadnja volja.** »Kakšna je bila zadnja volja Vašega moža?« »Kako morete kaj takega vprašati! Moj rajnik ni imel nikoli zadnje volje, pač pa vedno samo jaz.«

**Kaznovana nagajivost.** Neko jutro srečajo trije dijaki žida ter sklenejo z njim se nekoliko pošaliti. Prvi mu reče: »Dobro jutro, oče Abraham!« — Drugi: »Dobro jutro, oče Izak!« — Tretji: »Dobro jutro, oče Jakob!« — Žid se dela, kot da ni opazil teh zabavljic. Obrne se počasi k dijakom in reče: »No, gospodje! Jaz nisem niti Abraham niti Izak niti Jakob, ampak Savel, sin Kisov, katerega je oče poslal po izgubljene osle. In glejte, našel sem jih!«

**Zdravnik:** »Vaš mož je resno bolan. Takoj naj gre v posteljo in jaz pridem po dvakrat na dan pogledat.« — Žena: »O, kako je dobro, da smo pri bolniški blagajni!« Zdravnik: »Zakaj pa tega takoj ne poveste. Vaš mož naj izpije nekaj kamilčnih čajev, pa bo kmalu dober!«

### »Die Serben sajnd schon dol«

S tem je bilo zaslíševanje končano in stotnik je velel vojaku, naj me žene v zapor v Št. Pavel, kjer sta bila, kakor omenjeno, že zaprta mož in sin. Napravila sva komaj kakih sto korakov, ko nama prihiti nasproti iz Št. Pavla nekaj civilnega prebivalstva, večinoma mladih žensk, gospodičen, ki so kričale na vse grlo: »Die Serben sajnd schon dol! Sicer tedaj še ni bilo Srbov v Št. Pavlu, prišli so še le par ur pozneje, a strah ima velike oči!«

Ko vojak sliši, da so že Srbi v Št. Pavlu, mi ukaže, da se obrnem in me podi nazaj. Ker nisem mogla tako leteti kakor on, 22 letni fant, kakor sem ga presodila, me je začel udrihati s puškinim kopitom po križu in po hrbtu. Tam v bližini je bila ena stara ženska, že vsa siva in kriva, pa ko je videla, kako me žene vojak, je še ona pljuvala proti meni in mi klicala: »Pfui Babn, kannst nicht mit uns halten (tuf, baba, ali ne moreš držati z nami)!«

Zopet se vrneva do vojakov s stotnikom s sivo brado. Vsled vesti, da so Srbi že v Št. Pavlu, je bilo vse zmešano in vznemirjeno. Vojak, ki me je do sedaj spremljal ali bolje, gonil, se je pome-

šal med druge vojake. Pa že me prime drugi. Pride stotnik z dolgo brado in izreče obsodbo: »Ženi jo na Rudo, tam jo bodo ustrelili!«

### Pot na morišče.

Bila sem uverjena, da se mi res bliža zadnja ura. Saj obsodba je že izrečena.

Vojak me žene skozi vrste vojakov; vsi so pljuvali proti meni in mi klicali: »Pfui, Verräterin! Schiess nieder die Babn!« (Fui izdajalka! Ustrelj babo!)

Greva po dolini gori, po Gradnici, in prideva do gostilne. Medtem so Jugoslovani že zasedli Št. Pavel in telefon je bil pretrgan. Vojaki so bili vsi razburjeni, vse križem so preklinjali. Zopet so pljuvali po meni in zopet sem bila »Verräterin« (izdajalka). Hišno gospodinjo sem prosila za kozarec vode. Prinesla mi ga je. Vojak je postavil puško poleg mene in mi zagrozil, da bo takoj ustrelil name, če si drznem zbežati. Odgovorim mu, da se ne premaknem z mesta.

Potem greva zopet dalje in prideva na vrh. Tu je meja med Labudsko dolino in velikovško ravnino. Dolina Gradnica je podaljšek Labudske

NEDELJA?

Šte naročeni na list

Iskaj vsak teden? prinaša vsakokratni nedeljski evangelij in razlago ter druge podučne verske članki, razen tega pa tudi lopo povest »Otroci naše ljube Gospe« in mišne zgodbe za otroce. Stane mesečno le 2.— Din (odno 24.— Din). Še danes si naročite Nedeljo po dopisnici na naslov: Uredništvo NEDELJE, Maribor. Slovančkov trg 29.